

[Helge Larsen.]

ressourcer til atomvåben, når USA har sit vældige arsenal af dem. . . Spørgsmålet er, om USA skal hjælpe Frankrig til at blive atommagt, derpå Italien, så Vesttyskland, og derefter Belgien. Hvordan kan det skabe sikkerhed, at man har 10, 20, 30 atommagter, som kan fyre deres våben af under forskellige omstændigheder? Det er ikke i vor interesse eller efter min mening i fredens eller i Vesteuropas.“

Denne klare udtalelse af Amerikas præsident kan jeg give fuldstændig tilslutning til.

Aksel Larsen: Den sædvanlige såkaldte storpolitiske debat, vi slutter folketingets arbejde med om foråret, har ofte en meget anstrengt karakter, og det er der ikke noget mærkeligt i. Der er heller ikke noget mærkeligt i, at som den hidtil er forløbet, har den virket anstrengt fra forskellige ordføreres side, og jeg er ikke sikker på, at befolkningen vil finde, at den er særlig opsigtsvækkende. Jeg må samtidig sige, at jeg tror ikke, at det er heldigt, at man i én og samme debat med én ordfører for hvert parti og så eventuelt med tilslutning af de såkaldt menige medlemmer i partierne skal diskutere både regeringens politik, oppositionspartiernes politik, indenrigspolitikken, udenrigspolitikken og den verdenspolitiske situation. Jeg tror nok, at et så vigtigt emne som verdenssituationen og Danmarks udenrigspolitik kunne fortjene at blive behandlet i en særskilt diskussion, eller at måske enkelte dele af den verdenspolitiske situation og Danmarks udenrigspolitik burde optages til øjeblikkelig behandling og særlig debat i folketinget. Men sådan skulle det altså ikke være, og så må vi finde os i, at det kommer til at sætte sit præg på debatten. Vi kommer til at tale om omsforlig, vi kommer til at tale om helhedsløsning, vi kommer til at tale om kilde-skat, og vi kommer til at tale om de forskellige partiers opfattelse af de forlig, der er sluttet, og de forlig, der ikke er sluttet, og vi kommer til at tale om Sydafrika og fællesmarkedet og mange andre udenrigspolitiske problemer.

Nå, men under alle omstændigheder er der naturligvis ved denne lejlighed, da der ikke gives anden, grundlag for at foretage

en art statusopgørelse, og det er der vel så meget mere grund til, som situationen jo er en helt anden end den, vi havde, da folketinget mødtes i efteråret den første tirsdag i oktober. Dengang levede man endnu i den delvis glade periode, hvor 4 partier havde sluttet et storpolitisk økonomisk forlig, det såkaldte omsforlig, og hvor det endnu ikke var afgjort, hvorvidt de var i stand til at arbejde videre på samme linje og lave flere forlig, eller hvorvidt de måtte skilles.

Det synes imidlertid at være afgjort nu. De 4 partier synes at være blevet uvenner; de er måske oven i købet uenige, og hvis det er tilfældet, er der virkelig grund til, at vi får en diskussion om det for åbne døre og åbne vinduer her i folketinget. Nu tvivler jeg ikke om, at den højtærede statsminister har en endogså ualmindelig god vilje til et fortsat intimt samarbejde med venstre og de konservative, lige så lidt som jeg tvivler om, at han stadig væk nærer en, ja, hvad skal jeg sige, ubændig lyst til på en eller anden måde at få Danmark tilsluttet det europæiske fællesmarked, og at han håber på, at det skal lykkes. Det ligger jo imidlertid sådan, at hvad det sidste angår, er der åbenbart ingen muligheder; der er lukket af, og som man ved, hører jeg til dem, der ikke alene ikke anser det for at være en ulykke, at der er blevet lukket af, men jeg er glad for, at der er blevet lukket af. Men det ligger også sådan, at der findes kræfter og faktorer, som har gjort det uhyre svært for den højtærede statsminister at være så meget imødekommende over for venstre og de konservative, som det måtte være nødvendigt, hvis forligspolitikken skulle kunne finde nogen fortsættelse.

Her må man naturligvis tage i betragtning, at nu skriver vi maj måned, og snart er vi inde i juni 1963. Folketingets 4 års valgperiode udløber den 15. november 1964, og hvad man end kan mene, vil man dog vistnok være enig i, at vi er adskilligt nærmere ved et folketingsvalg, end vi var i de glade forligsdage for et år siden. Man må ikke opfatte mig som ondsindet, når jeg siger, at det ville dog være menneskelig forståeligt, om de partier, der ønsker over for det danske folk at repræsentere oppositionen mod regeringen — og det er der jo